

NAŠ STARI "DALIBOR"

Rad bih vam iskazao, kako sam se mučno otkidao od našeg starog "Dalibora", ali to je stvar srca, pa se bojim, da bih mogao zapasti u romantiku, što mi kao rođenom Istraninu ne bi baš ni teško bilo. Zato Vam ne ću pričati, što je sve u meni zaigralo one večeri, kad sam za posljednji put spuštao zastor na "skodiću" moje sobe, niti ću Vam reći, kako je bilo nekom drugom, kad su na selidbeni dan za čošak obližnje kuće zakrenula zadnja natovarena kola.

Nešto više mogao bih da napomenem o mom "foksu", opjevanom Niku. N i k nije čovjek, zato može sa svojim srcem na dlan kad i kako hoće. Onoga se je odsudnog dana digao kad i mi, u cik zore, ali se odmah zatim zavukao u svoju škrinjicu, tu se protegnuo i ostao tako buljeći svojim pametnim očima kroz širom otvorna vrata. Nik se obično buni i onda, kad neko u kući nešto donosi, dok je, upravo strašan, kad koje strano lice iz kuće štogod odnosi. Onog jutra bila je puna kuća trhonoša, i Nik ih gleda, kako se uokolo motaju, kako raznose sve do čega dolaze, a on - nikome ništa. Gleda i miruje, baš kao onda kad je prije dvije godine bio u kući mrtvac. Svi smo prilazili k njemu i gotovo dirnuti milovali smo ga po lijepoj i umnoj glevici.

Tako je ostao puna četiri sata, dok se stari dom sav ispraznio. Ona je morao i on da izidje. I izišao je. Pred vratima naleti na neku djevojčicu i - ugrize je. Do krvi!

Nikakvo čudo! iako ona jandica nije bila ni kriva ni dužna.

Mi pak - moja žena i ja - imali smo zgode, da se još jednom svrnemo u naš stari "Dalibor", gdje smo zajedno

se mi našem streom ~~dalibora~~ klonili, što sve od časa, otkad
sao ga napustili. Valjda zato, što se ona njegova dva najviše

Rad bih vam iskazao, kako sam se mučno otkidao od
našeg starog "Dalibora", ali to je stvar srca, pa se bojim,
da bih mogao zapasti u romantiku, što mi kao rođenom Istra-
ninu ne bi baš ni teško bilo. Zato Vam ne ću pričati, što
je sve u meni zaigralo one večeri, kad sam za posljednji put
spuštao zastor na "skodiću" moje sobe, niti ću Vam reći, kako
je bilo nekom drugom, kad su na selidbeni dan za čošak obližnje
kuće zakrenula zadnja natovarena kola.

Nešto više mogao bih da napomenem o mom "foksu", opjeva-
nom Niku. N i k nije čovjek, zato može sa svojim srcem na
dlan kad i kako hoće. Onoga se je odsudnog dana digao kad i
mi, u cik zore, ali se odmah zatim zavukao u svoju škrinjicu,
tu se protegnuo i ostao tako buljeći svojim pametnim očima
kroz širom otvorna vrata. Nik se obično buni i onda, kad neko
u kući nešto donosi, dok je upravo strašan, kad koje strano
lice iz kuće što god odnosi. Onog jutra bila je puna kuća
trhonoša, i Nik ih gleda, kako se uokolo motaju, kako raznose
sve do čega dolaze, a on - nikome ništa. Gleda i miruje, baš
kao onda kad je prije dvije godine bio u kući mrtvac. Svi
smo prilazili k njemu i gotovo dirnuti milovali smo ga po
lijepoj i umnoj glavici.

Tako je ostao puna četiri sata, dok se stari dom sav
is praznio. Onda je morao i on da izidje. I izišao je. Pred
vratima naleti na neku djevojčicu i - ugrize je. Do krvi!

Nikakvo čudo! iako ona jadnica nije bila ni kriva ni
dužna.

Mi pak - moja žena i ja - imali smo zgode, da se
još jednom svrnemo u naš stari "Dalibor", gdje smo zajedno
proveli na pitajte koliko godina. Pozvaše nas njegovi novi
gazde, a mi, ma koliko nam teško bilo - nismo mogli da se

- A voliš li nas još? - i sve ovakove?

Ne znaju one, što bih ja dao, da mi se je opet vratiti

oglušimo njihovu učtivu pozivu. Nisam vam naime rekao, da smo se mi našem straom "Daliboru" klonili, i to sve od časa, otkad smo ga napustili. Valjda zato, što se ona njegova dva najviša prozora na polukrug čine katkada kao dva oka na koja već glavno proviruje heka velika neizreciva tuga. A kako će tek biti unutra, gdje svaki kutić.....

^{kako}
Ali/rekoh poziv nismo mogli da otklonimo, i mi se jedno poslije podne uputismo, da izvršimo tu sumornu posjetu.

Što se većma bližali negdašnjemu domu, to su meni ruke sve više treperije, a moja žena, koja često umije da u moje živce unese nešto reda nije se onom zgodom ni obazrela na mene. Uхватило i nju, i držalo ju.

Eto nas na "Ravni", gdje se još prije nekoliko godina na Jakovljevo plesalo "hrvatski" pod stoljetnom sjenom ogromnog, sada već pokojnog kestena.

Na vratima nas je dočekala gospodja, nova vlasnica, srdačno, upravo prijateljski nasmijena. Potrudismo se da na naša usta navučemo i mi nešto, što je imalo da bude smiješak, a na pitanja nove vlasnice odgovarali smo oboje u jedan glas, kao da bismo htjeli da udušimo ono neko kucanje u grudima....

... Onda smo stali da se penjemo po stubama. Mnogo nismo vidjeli, jer su nam oči bile malo pomućene.

I morali smo sve da razgledamo, da zavirimo u svaku sobu, da se divimo - i uvijek s onim nebogim smiješkom na usnama.

Velika tortura.

Namještaj sasvim drugi: antikni, a dijelom i egzotičan. Mnogo sagova, medju njima i skupocijenih. Stijene gotovo sve prevučene goblenima i nekim čudnim slikama.

U nas je bilo sve daleko čednije: uredjaj običan, pa knjige, pa nekoliko slika, i opet knjige i sve teko. Ali ono je bio naš "Dalibor" - ovo već nije. Stijene, što tek ovdje-

se mi našem straom "Daliboru" klonili, i to sve od časa, otkad smo ga napustili. Valjda zato, što se ona njegova dva najviša prozora na polukrug čine katkada kao dva oka na koja već ošavno proviruje neka velika neizreciva tuga. A kako će tek biti unutra, gdje svaki kutić.....

^{kako}
Ali/rekoh poziv nismo mogli da otklonimo, i mi se jedno poslije podne uputismo, da izvršimo tu samornu posjetu.

Što se većma bližali negdašnjemu domu, to su meni ruke sve više treperije, a moja žena, koja često umije da u moje živce unese nešto reda nije se onom zgodom ni obazrela na mene. Uхватило i nju, i držalo ju.

Eto nas na "Ravni", gdje se još prije nekoliko godina na Jakovljevo plesalo "hrvatski" pod stoljetnom sjenom ogromnog, sada već pokojnog kestena.

Na vratima nas je dočekala gospodja, nova vlasnica, srdačno, uprevo prijateljski nasmijana. Potrudismo se da na naša usta navučemo i mi nešto, što je imalo da bude smiješak, a na pitanja nove vlasnice odgovarali smo oboje u jedan glas, kao da bismo htjeli da udušimo ono neko kucanje u grudima....

... Onda smo stali da se penjemo po stubama. Mnogo nismo vidjeli, jer su nam oči bile malo pomućene.

I morali smo sve da razgledamo, da zavirimo u svaku sobu, da se divimo - i uvijek s onim nebogim smiješkom na usnama.

Velika tortura.

Namještaj sasvim drugi: antikni, a dijelom i egzotičan. Mnogo sagova, medju njima i skupocijenih. Stijene gotovo sve prevučene goblenima i nekim čudnim slikama.

U nas je bilo sve daleko čednije: uredjaj običan, pa knjige, pa nekoliko slika, i opet knjige i sve tako. Ali ono je bio naš "Dalibor" - ovo već nije. Stijene, što tek ovdje-ondje proviruju izmedju goblena, kao da pogadjaju moju misao, gledaju me tužno i kao da pitaju:

- A voliš li nas još? - i sve ovakove?

Ne znaju one, što bih ja dao, da mi se je opet vratiti

- ali ne onako..... razgovorili:

Zatim nas je gospodja odvela u salon i ponudila nas, ne sjećam se više kojim engleskim likerom. A kad je otišla, da navije gramofon, i da nam odigra neku "vrlo interesnatnu" indijsku ploču (ima ih pet stotina) pridje nam drugi ukućanih, umirovljeni engleski pukovnik i smiješeći se blaženo svedjer nas je pitao, nije li sada naš Dalibor - very nice? Što ga Mi smo kimali glavom da jeste - zaista very nice.... Ali dok je gramofon izvodio onu neku čudnu indijsku kantilenu, meni se ujedared učini, kao da se iz sobe, što smo je svi u kući nazivali "Supilova soba" izvlači sjena mog neumrlog prijatelja, a za njim druge sjene, drugi pokojnici: Kranjević, Kisić, pa Miletić, baš onakav, kakav je bio, kad je ono došao, da sluša prva dva čina moga "Zimskoga sunca". Za mrtvima prilazili su živi: Gjalški, Nazor, pa ostali mlađji i najmlađji. U jedan mah napunio se salon tih meni dragih ulica, i ja već nisam čuo ni one indijske pjesme ni glasa nove domaćice, koja se u to okrenula k mojoj ženi i nešto joj pričala.

U Sušaku sredinom oktobra.

Zamaknu gramofon, rasplinule se sjene i ja se opet nadjoh okružen hladnim stvarima tuđim.

Pošto smo još jedan put starome Englezu potvrdili, da je sve very nice, digosmo se, da se oprostimo.

I tako mi opet silazimo niza stube staroga doma - valjda uistini za posljednji put. Prati nas gospodja i opominje nas, da pazimo na stepenice. Malo je zatamnijelo.....

- Već smišljam, kako da uvedem lift, natuknu.

I mi silazimo nekako pogrbljeni, ustinjeni .

Sad prolazimo pored "Katalinićeve odaje".

I moj dobri Jeretov imao je u "Daliboru" svoju sobu. Nas dvojica smo uvijek zajedno, zvali su nas: Ćiril i Metod.

I Nijemci: lijepo se sjećam, kako su prolazeći u početku

Zatim nas je gospodja odvela u salon i ponudila nas, ne sjećam se više kojim engleskim likerom. A kad je otišla, da navije gramofon, i da nam odigra neku "vrlo interesnatnu" indijsku ploču (ima ih pet stotina) pridje nam drugi ukućanih, umirovljeni engleski pukovnik i smiješeći se blaženo svedjer nas je pitao, nije li sada naš Dalibor - very nice? Mi smo kimali glavom da jeste - zaista very nice.... Ali dok je gramofon izvodio onu neku čudnu indijsku kantilenu, meni se ujedared učini, kao da se iz sobe, što smo je svi u kući nazivali "Supilova soba" izvlači sjena mog neumrlog prijatelja, a za njim druge sjene, drugi pokojnici: Kranjević, Kisić, pa Miletić, baš onakav, kakav je bio, kad je ono došao, da sluša prva dva čina moga "Zimskoga sunca". Za mrtvima prilazili su živi: Gjalski, Nazor, pa ostali mlađji i najmlađji. U jedan mah napunio se salon tih meni dragih ulica, i ja već nisam čuo ni one indijske pjesme ni glasa nove domaćice, koja se u to okrenula k mojoj ženi i nešto joj pričala.

U Suleku sredinom oktobra.

Zamaknu gramofon, rasplinule se sjene i ja se opet nadjoh okružen hladnim stvarima tuđim.

Pošto smo još jedan put starome Englezu potvrdili, da je sve very nice, digosmo se, da se oprostimo.

I tako mi opet silazimo niza stube staroga doma - valjda uistini za posljednji put. Prati nas gospodja i opominje nas, da pazimo na stepenice. Malo je zatamnijelo.....

- Već smišljam, kako da uvedem lift, natuknu.

I mi silazimo nekako pogrbljeni, ustinjeni .

Sad prolazimo pored "Katalinićeve odaje".

I moj dobri Jeretov imao je u "Daliboru" svoju sobu. Nas dvojica smo uvijek zajedno, zvali su nas: Ćiril i Metod.

I Nijemci: lijepo se sjećam, kako su prolazeći u početku

rata mimo našu kuću rogozorili:

- Es ist ja ungläubich, dass man diese zwei verfluchten Heiligen nicht einsperre..

Družbina kancelarija bilja je niže u prizemlju, evo ta. Preko davdeset i pet godina lijepoga rada! Muko moja, da Bog da, ne bila uzaludna!

Žena je poželjela, da još jedamput vidi vrtić i cvijeće, što ga je u istinu svim srcem gojila i zalijevala. Tu je još nekoliko paoma, što ćemo ih uzeti sa sobom u našu novu postojbinu. Milo nas gledaju, kao da nam zahvaljuju. Ali ima uokolo i drugog cvijeća, koje će ostati. K tome se je cvijeću sagnula moja žena, a ono kao da prema njoj diže svoje mirisne čašice s nijemom molbom: - Uzmi i nas.....

Spustio se suton. S okolnih se kuća toče sjene, samo na jednoj najvišoj odrazujemse neko žuto, mrtvačko svijetlo. I mi se uputismo sve onako usitnjeni - kao da smo već malo umrli.

U Sušaku sredinom oktobra.

Zemaknu gromofon, rasplinule se sjene i ja se opet nadjoh okružen hladnim stvarima.

Viktor Car Eman

Pošto smo još jedan put starome Englesu potvrdili, da je sve very nice, digosmo se, da se oprostimo.

I tako mi ~~opet silazimo niz~~ stube staroga doma - valjda uistini za posljednji put. Prati nas gospodje i opominje nas, da pazimo na stepenice. Malo je zatamnijelo.....

- Već smišljam, kako da uvedem lift, natuknu.

I mi silazimo nekako pogrbljeni, ustignjeni.

Sad prolazimo pored "Katalinićeve odsje".

I moj dobri Jeretov imao je u "Daliboru" svoju sobu.

Nas dvojica smo uvijek zajedno, zvali su nas: Ćiril i Metod.